

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V. D.**, státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Praha 2, Slezská 36*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2017, čj. MV-126701-8/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 19. 6. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“) doručenou dne 20. 6. 2017, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2017 čj. MV-126701-8/SO-2015 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

(dále též „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 15. 7. 2015 čj. OAM-5185-11/ZM-2015, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve obecně namítal, že prvoinstanční správní orgán porušil závazná ustanovení správního řádu, kdy zejména přijaté řešení neodpovídalo okolnostem případu, čímž mělo dojít k porušení § 2 odst. 1 (*neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy*), § 2 odst. 3 (*neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká*), § 2 odst. 4 (*neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu*).

Žalobce dále namítal nepravdivost tvrzení správního orgánu, že by při podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty nepředložil ve stanovené lhůtě správnímu orgánu doklady pro odstranění vady žádosti (konkrétně doklad o zajištění ubytování). Naopak, žalobce měl v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí předložit dosud nepředložený doklad o zajištění ubytování správnímu orgánu již v dubnu 2015 a učinit tak měl na základě předchozí výzvy. Tudíž žalobci nemohlo být následně kladeno k tíži, pokud správní orgán takto v řádné lhůtě předložený doklad o zajištění ubytování nezařadil do předmětného spisu. Žalobce byl proto v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí přesvědčen, že v jeho případě byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

Ve druhé části žaloby žalobce namítal nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, kterou shledával v porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Dále žalobce vyložil pojem veřejný zájem především jako zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a zájem na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. Žalobce v této souvislosti také poukázal na aktuální katastrofální situaci na Ukrajině, když konstatoval, že se nijak nezlepšila. Neustále dochází ke každodenním přestřelkám (včetně mrtvých), a to nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Zejména uvedl skutečnost probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, což bylo také důvodem jeho obav vrátit se do vlasti, neboť se reálně obával, že je v ohrožení života. Proto žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že mu nebrání žádná závažná překážka vrátit se do domovského státu.

Žalobce rovněž namítal nedostatečné posouzení věci v celém kontextu a tudíž nedostatečné posouzení dopadu rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což lze konstatovat tak, že napadené rozhodnutí ve svých důsledcích znamená

nepriměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života, neboť by byl v jeho důsledku nucen v nejbližší době opustit území ČR, a to s ohledem na faktickou ztrátu pobytového oprávnění.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se v písemném vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2018 vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám následovně.

Stran namítaného porušení § 2 správního řádu uvedla, že řízení o žalobcově žádosti bylo řízením návrhovým podle § 44 a násl. správního řádu, které je ovládáno zásadou dispoziční. Podstatou této zásady je svěřeni iniciativy přímo žalobci, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení, pokud chce být v řízení úspěšný. Bylo proto na žalobci, aby v zájmu kladného vyřízení žádosti doložil správnímu orgánu všechny doklady. V tomto směru nelze přenášet odpovědnost za zjištěný stav věci výhradně na správní orgán. Ve vztahu k tvrzenému porušení § 174a odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalovaná odkázala na ustálenou praxi správních orgánů i správních soudů, tj. pokud nebyly splněny podmínky pro meritorní posouzení žádosti, nebyl dán ani prostor pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců, tím spíše ani na rozhodnutí podle správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, ze dne 4. 1. 2017 a čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11, ze dne 18. 10. 2015). Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22, ze dne 16. 8. 2016). Správní orgán se proto nemohl zabývat věcnou stránkou žádosti, a tudíž nepochybil, pokud se nezabýval ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud by tak činil, jednal by nad rámec jemu zákonem svěřené pravomoci.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 15. 8. 2018 žalobcův zástupce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 23. 3. 2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán pro účely řízení zkoumal, zda žádost splňuje veškeré náležitosti požadované zákonem pro zahájení řízení. Správní však orgán zjistil, že žádost trpí vadami, proto vyzval žalobce k jejich odstranění tak, aby byla v souladu s § 44a odst. 9 písm. a), b) a d) až f) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a) a d) a § 31 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. V daném případě se jednalo o předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle § 31 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Současně s výzvou k odstranění vad správní orgán vydal usnesení čj. OAM-5185-6/ZM-2015, kterým se správní řízení za účelem odstranění vad podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a zároveň za účelem doručení vyžádaného závazného stanoviska Úřadu práce České republiky dle § 149 odst. 2 správního řádu přerušilo. Po uplynutí lhůty 15 dní určené k odstranění vad žádosti bylo pokračováno v řízení, přičemž žalobce svou povinnost předložit požadovaný doklad nesplnil. Řízení proto bylo prvoinstančním rozhodnutím zastaveno. Proti rozhodnutí Ministerstva podal žalobce dne 5. 8. 2015 odvolání. Jedinou odvolací námitkou bylo tvrzení, že žalobce požadovaný doklad předložil již na začátku dubna, tedy ve lhůtě tomu určené v usnesení o přerušení řízení. Společně s odvoláním byl žalované předložen i požadovaný doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

Žalovaná neshledala při přezkumu napadeného rozhodnutí v postupu správního orgánu žádné věcné ani procesní pochybení. Stran odvolacího tvrzení se žalovaná vyjádřila tak, že žalobce nijak neprokázal své tvrzení a tudíž k němu nemůže být přihlíženo. K dokladům předloženým společně s odvoláním žalovaná nepřihlížela. V odůvodnění odkázala na § 82 odst. 4 správního řádu, tedy na koncentraci řízení, kterou je správní orgán v průběhu odvolacího řízení vázán, a dále na skutečnost, že tyto informace byly žalobci známy již v době řízení před správním orgánem, tudíž k nim během odvolání nemohlo být přihlíženo. Z výše uvedených důvodů bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.

Soud primárně obrátil pozornost na relevantní zákonnou úpravu.

Dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o prodloužení platnosti zelené karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit cestovní doklad, pracovní smlouvu na dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zelené karty, a v případě změny podoby i fotografie. Na požádání je povinen předložit doklad o zajištění ubytování na území a lékařskou zprávu, že netrpí závažnou nemocí; o předložení lékařské zprávy lze požádat pouze v případě důvodného podezření, že závažnou nemocí trpí.“*

Dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.

Dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.

Dle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se

přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Hlavní žalobní námitkou, kterou žalobce vznesl, je, že mu nelze přičítat k tíži, pokud správní orgán řádně předložený doklad o zajištění ubytování nezařadil do správního spisu. Dále je žalobcem namítáno, že toto pochybení správního orgánu nebylo napraveno, ani po té, co byl doklad dodatečně předložen současně s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Soud v té souvislosti nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, čj. 5 As 64/2011-66 (tento i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kde kasační soud konstatoval mj. toto: „*Povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.*“ Žalobce však ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem neprokázal, že předmětnou listinu skutečně předložil správnímu orgánu již v dubnu roku 2015, jak tvrdil a tvrdí. Na základě tohoto faktu se názor soudu shoduje s názorem žalované - žalobce na podporu svých tvrzení nepředložil žádné důkazy prokazující pravdivost tvrzení o včasném předložení požadovaného dokladu.

Dále, žalobce ani přes výzvu správního orgánu, kde byl jednak detailně a srozumitelně seznámen s tím, jaké vady na jeho žádosti správní orgán spatřuje a jakým způsobem mají být odstraněny, a dále poučen o následcích [= postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu], které mohou nastat, pokud nebude výzvě vyhověno, nepředložil Ministerstvu do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí doklad o zajištění ubytování.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, dospěl mj. k těmto závěrům (zvýraznění některých částí provedl krajský soud): „*[26] V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.*

[27] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“.

[28] V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo

o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. (...)

[29] Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“.

Krajský soud konstatuje, že i v jím souzené věci žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, nepředložil prvoinstančnímu správnímu orgánu požadovaný doklad (resp. neprokázal opak). I tu se jednalo o doklad, který byl žalobce povinen k žádosti předložit ze zákona. Jeho nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tento podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatnou vadu žádosti. To ve svém důsledku zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Námítka, že potřebné dokumenty byly předloženy s odvoláním, nemůže mít za následek zrušení rozhodnutí, jelikož žalovaná je povinna dodržovat v odvolacím řízení zásadu koncentrace řízení, když možnou výjimkou z této zásady je § 82 odst. 4 správního řádu. Pro takový postup však žalovaná v souladu se správním řádem neshledala žádný důvod, jelikož na předkládaných dokumentech byla uvedena data prokazující, že žalobce o těchto důkazech musel vědět již v době řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tudíž se nejedná o nově získané důkazy. V dané věci tedy soud s využitím této výkladové a ustálené soudní praxe dospěl k závěru, že žalovaná nepochybila, pokud odvolání zamítla a rozhodnutí Ministerstva potvrdila, přičemž nepřihlížela k opožděně předloženým dokladům a rovněž k žalobcovu neprokázanému tvrzení. Soud proto shora uvedené námitky neshledal důvodnými.

Žalobce dále namítal nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, když žalovaná porušila § 2 odst. 4 správního řádu.

Zdejší soud k vytýkané námitce uvádí, že v § 2 odst. 4 správního řádu lze nalézt dvě zásady, kterými se musí správní orgán při výkonu své činnosti řídit. Jedná se o zásadu ochrany veřejného zájmu a zásadu nestrannosti. V případě činnosti žalované i prvoinstančního správního orgánu lze z přezkumu spisového materiálu s určitostí tvrdit, že nedošlo k ničemu, co by zásadu nestrannosti jakkoliv porušovalo. Stejně tak lze tvrdit, že správní orgány chránily veřejný zájem. V tomto případě je veřejný zájem interpretován jako zájem na splnění uložených povinností a dodržování právních předpisů ČR. Soud tedy shledal i tuto námitku jako nedůvodnou.

Nedůvodná byla i námitka stran nesplnění povinnosti zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., když inspirativní je i v tomto směru výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24. Kasační soud v uvedeném rozhodnutí rovněž uvedl: „[34] V nyní projednávaném případě (...) žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce poté správnímu orgánu I. stupně zaslal žádost o prodloužení lhůty k doložení náležitostí jeho žádosti. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl, avšak stěžovatel ani v průběhu prodloužené lhůty vytýkané vady žádosti neodstranil a nepředložil doklady prokazující požadované skutečnosti. (...)

[35] Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení sbledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“

Krajský soud vnímá závěry přijaté Nejvyšším správním soudem jako plně aplikovatelné i na věc souzenou pod sp. zn. 30 A 105/2017. Žalobce o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti zůstal i přes výzvu prvoinstančního správního orgánu pasivní. Byl to tedy žalobce, kdo svým nekonáním nedal Ministerstvu jinou možnost, než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.

I přes kategorický závěr Nejvyššího správního soudu by se i v případě procesního skončení věci (jako tomu bylo v žalobcově věci) dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu takového rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o naprosto výjimečnou, mimořádnou situaci. Nic takového však žalobcem nebylo tvrzeno, natož prokazováno (jednalo se o řízení o žádosti), ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem. Žalobce v té souvislosti pouze obecně akcentoval válečný konflikt na Ukrajině. K tomu však soud konstatuje, že oním konfliktem není ani zdaleka zachváčeno celé území Ukrajinské republiky. Naopak, převažující část země žije v míru. Žalobce neuvedl nic, z čeho by se dalo dovodit, že by se musel vrátit na tu část Ukrajiny, která je ohrožena ozbrojeným konfliktem. Za takových okolností proto bylo posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí vyloučeno.

Konečně, žaloba obsahovala námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobce namítal, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti a její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 2 odst. 1 a 3 správního řádu.

Stran těchto tvrzení soud poznamenává, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

Prizmatem uvedených parametrů však nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce konkrétně neuvedl, v čem přesně spatřuje ono porušení uvedených ustanovení. Naprostá obecnost uvedených žalobních námitok brání tomu, aby se jimi soud podrobně zabýval. Soud tedy konstatuje, že neshledal jakékoliv porušení uvedených ustanovení. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 1 a 3 správního řádu.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 15. srpna 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu